

det ærede Medlem, ogsaa have fundet ret lydelig og kraftig Genklang i det Kabinet, hvoraf han var et saa anset og indflydelsesrigt Medlem. Det ærede Medlem jagde, at man syntes at lægge al Skyld for de provisoriske Foranstaltninger over paa de ærede Forsvarsministre, og at det var uretfærdigt. Ja, jeg skal ikke forsøge at tage noget af det Ansvar bort, som ganske sikkert hviler paa det hele Ministerium for den provisoriske Politik, der er ført. Jeg ved meget vel, at de øvrige Ministre dele i fuldt Maaal baade det juridiske og det moraliske Ansvar for, hvad der er foregaaet, men det ærede Medlem vil jo heller ikke kunne nægte, at det særlig er disse to Budgetter, som ere præjudicerede, hvor Folketingets Stilling er præjudiceret ved, hvad der er foregaaet. Det kan ikke nytte at nægte, at Folketinget naturligt maa staa anderledes over for et Budget som f. Eks. den højtærede Indenrigsministers, skønt han som sagt har sit juridiske og moraliske Ansvar for, hvad der er foregaaet, at Folketinget maa staa anderledes over for et Budget som hans, hvorpaa der ikke findes en eneste Bevilling eller Post, som er provisorisk præjudiceret, og saa et Budget som de højtærede Forsvarsministers, hvor vi genfinde det paa næsten hvert eneste Punkt, saa jævnlige, at man maa sige, det præger hele Budgettet. Der er og maa være en betydelig Forskel paa den Maaade, hvorpaa Folketinget stiller sig i det ene og det andet Tilfælde, og ingen vil dog for Alvor kunne forlange af Folketinget, at det skulde kunne betragte det som ligegyldigt, enten det ene er Tilfældet eller det andet. Ingen vil kunne vente, at vi her skulle kunne gaa med til at godkende provisoriske Foranstaltninger, naar dette System endnu er i sin fulde Kraft, som det jo er. Ingen vil kunne vente, at vi skulle være særlig velvilligt stemte overfor de Udvidelser, man her forlanger, at vi skulle gaa med til, naar disse samme Ministre Aar efter Aar tillade sig at udvide deres Budgetter paa egen Haand, egenmægtig ved provisoriske Foranstaltninger. Endelig sagde det ærede Medlem, at, hvis jeg talte som Ordfører for mit Parti, hvad han antog, jeg gjorde, syntes Udbygningen til en regelmæssig Finanslovf at være lig Mul. Ja, den Ytring vil jeg lade staa ganske for det ærede Medlems egen Regning. Jeg an-

tager ikke, det ærede Medlem hører til dem — det berettiger hans tidligere Færd som Politiker og Minister ikke til at antage — hos hvem Ønsket om at naa til en regelmæssig Finanslovf og regelmæssige Tilstande i det hele er mest brændende. Jeg tror, der er andre Medlemmer af hans Parti, som nære dette Ønske i nok saa høj Grad; men naar det ærede Medlem siger, at det er hans Ønske, vil jeg ikke benægte det; jeg beklager kun, at det ærede Medlem i sine Udtalelser og Handlinger ved saa mange Beslignheder synes at lade sig saa lidt inspirere af dette Ønske, og saa meget af Ønsker, der gaa i anden Retning. Men hvad jeg slet ikke kan give det ærede Medlem Ret i, det er det, at en Udtalelse som min skulde præjudicere en Afgørelse af den Strid, vi staa i; thi det ærede Medlem maa jo dog vide, at skulde vi nogen Sinde komme ud af de Forhold, hvorunder vi leve, skal den konstitutionelle Strid nogen Sinde komme til Afslutning, er der kun eet Bilkraft for denne Afslutning, og det er dette, at Freden sluttes paa Bilkraft, der ikke betyde en Undertastelse og Ydmygelse for dette Ting. Og hvis det ærede Medlem vil fastholde den Betragtning, saa vil han ogsaa se, at en Afgørelse, der gik ud paa at godkende det, der her er slet provisorisk, at godkende de Foranstaltninger f. Eks., som vi talte om i Gaar, og andre Foranstaltninger af lignende Art, det vilde under det nuværende System være en Undertastelse, en Ydmygelse for dette Ting, som der aldrig nogen Sinde kan være Tale om. Og selv om dette Tings Flertal skulde — hvad der er fuldkommen umuligt — ville gaa ind paa en saadan Ydmygelse og Undertastelse, vilde der ikke være bundet det mindste derved overfor Stillingen i Landet og hele det konstitutionelle Spørgsmaal. Thi en saadan Afgørelse vilde saa afgjort være imod Befolkningens Stemmning og klart udtalte Vilje ved de sidste Valg og alle Valg — at det vilde være for intet at regne, det vilde være et Slag i Luften, Striden vilde bluske op med fornyet Kraft igen. Thi det maa det ærede Medlem og alle, der føle sig forargede af mine Udtalelser, erindre, at det Flertal, der sidder her i Salen, er valgt paa et Program, der udtrykker klart og bestemt Modstand mod Provisorismen — ikke paa noget som helst andet Program — og paa andet Pro-